

Rukki

Niin läksivät he kosimaan naapurin tytärtä. Perätysten, äänettöminä he astelivat yli perunakuoppatöyrään, astelivat kivistä mäkeä ylös ja seisoivat lopulta ulkopuolella Männistön muurin mökkiä.

JUHANI. Tässä ollaan, tähän jätämme pussit; ja sinä, Lauri, istu uskollisena vartijana, kunnes palaamme morsiushuoneesta takaisin.

LAURI. Viivyttkö siellä kauankin?

JUHANI. Aina kuinka asiamme luonnistuminen vaatii. Onko kellään sormusta?

EERO. Sitä et tarvitse.

JUHANI. Onko kellään sormusta taskussa?

TIMO. Ei minulla eikä, tietääkseni, muillakaan. Siinäpä se on: nuoren-miehen pitäisi aina käydä kiiltävä sormus plakkarissa.

JUHANI. No peijakas! Tässäpä seistään nyt. Ja eilen oli meillä reppuryssä lisakki, jolta olisin tainnut ostaa sekä sormuksen että kaulaliinan, mutta minä sika en tuota hoksannut.

AAPO. Ne välikappaleet taidamme ostaa itsellemme jälestäpäin. Ja parasta onkin saadaksemme ensin varma tieto, tuleeko meistä kenkään ja ken meistä tulee tekemään tämän iloisen ostoksen.

JUHANI. Ken aukaisi ovea? Venlako?

TIMO. Ämmähän se oli, se kämä-leuka.

JUHANI. Venlan rukki pörrää siellä kuin iloinen sontiainen kesä-iltana, ennustaen poutaa. Mennään nyt! Missä on aapiseni?

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (2. luku)